

Jernejček je radoveden stopil za njo. Nehöté se je moral smehljati deklici, ki je z veliko vnemo iskala po zavojčku. Naposled je vendar našla, kar je iskala.

Deček je zagledal lično knjižico in bral na njej napis: „Nedolžnim srcem.“ Radoveden je začel listati po nji — in naproti so se mu smehljali mladi obrazi, polni sreče, polni nedolžnosti . . .

„Oh, kako je to krasno!“ je vzkliknil ves radosten.

„Kajneda?“ se je nasmehljala Elica. „In to je tvoje. — Veš, papa so mi dali dve kroni in mi rekli, naj kupim, kar mi najbolj ugaja. Ko sva bila v knjigarni, sem videla to knjigo in sem dejala: „Nejčkova naj bo, da bo tudi vesel, kakor sem jaz.“ Papa so me pobožali in rekli: „Elica, prav, da si usmiljena do sirot!“

V tem je stopil k njima Mornik in ko je zagledal blede Jernejčkov obraz, ga je vprašal skrbno:

„Ali si bolan, Jernejček? — Ali ti je tako dolgčas pri nas?“

Za hip je prešinila dečka misel: Kaj, ko bi povedal vse? Potem bi bilo morebiti vse dobro . . . Toda ozrl se je na Rogerja in ta ga je gledal žugajoče, srdito — in dobra misel je zopet izginila.

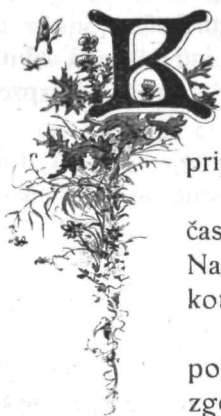
„Ne . . . gospod, nisem bolan“, je odgovoril počasi; a bilo mu je tako težko, da bi se bil najrajše razjokal.

Toda izkušeni gospodar je takoj spoznal, da nekaj dečka teži; sklenil je, natančno ga opazovati . . .

(Dalje prih.)

Majnikov prihod.

Krasni zadnji dan aprila se je končaval še z lepšim večerom. Po zahodni polovici neba se je bila razlila večerna zarja, zadnji pozdravi zahajajočega solnca. Večer je bil zares krasen. Slovesen čut je objemal vso naravo, saj se je pripravljala na vzprejem majnika.

Pastir je žvižgal za čredo in trobil na rog stopaje počasi domov, a nikoli mu ni rog tako slovesno pel kot danes. Nagajivi telički niso bili še nikdar tako, rekel bi, razposajeni kot danes; menda so tudi čutili prihod majnika.

Lahen vetrec je pihljaj sem od vzhoda proti zahodu, poljubil vso naravo in ji naznanjal, da pride drugo jutro zgodaj — majnik.

Tihi mrak je objel zemljo, vse je spalo na videz, v resnici se je pa pripravljalo vse na vzprejem majnika.

Tam ob cesti je stal velik grm. Tamnotri je prenočevalo vsako noč neštevilno ptičkov. Druge dni so prav zgodaj pospali, a danes so kričali in peli še tudi v mrak, saj so imeli pevci zadnjo izkušnjo za vzprejem majnika.

Vsi so se bili že popoldne, ko je solnce najbolj pripekalo, lepo skopali pri potoku in zdaj so si morali urejevati še pernate suknjice. Temu so se bile perutnice kaj razkuzmale, onemu je bilo perje na glavi v neredu, tretjemu spet kaj družega. In to je bilo treba vse popraviti, da bi šli zjutraj kolikormogoče dostojno napravljeni pred prihajajoči majnik.

Druge noči so bile ponavadi mirne, danes pa slišiš tupatam vedno kak: živ, ci, ali kaj podobnega. Drobni pevci komaj čakajo, da napoči zora, in zapojó najlepšo jutranjico v pozdrav majniku.

Vsi so bili že pripravljeni, vsi so čakali nestrpno zore. Še enkrat so se pogledali v zrcalu jutranje rose in drug drugemu še popravili to in ono, pa čakali majnika . . .

Na vrtu za hišo so rastle lepe cvetke, ki so komaj dobro vzcvete. Vsak večer so zaprle skrbno čašice in uspavale tako nežni cvet. Danes se pa niso mogle ločiti od zahajajočega solnca. Zadnje žarke so hotele še vsrkati, da, še celo one, ki so jih obsevali odbijajoč se od stene, celo te so hotele imeti.

Mrak je bil že legel na zemljo, one so pa le še uživale sveži večerni zrak. Dolgo niso hotele zapreti svojih čašic, kot bi se bale, da ne bi zaspale in zamudile — majnika. Slednjič so se zaprle v svoje celice, kot bi spale, a niso spale. O, saj so imele toliko posla! Nadležni metulji so jim ropali ves dan nežni kras, sladki med in jim tako poškovali nežne laske. Take si niso upale stopiti pred kralja mesecev. Vse to so morale poravnati in popraviti za vsprejem majnika. Oblekle so najlepša oblačilca in čakale slovesnega trenutka.

In gozd, ki je včasih ponoči tako miren, ki je vedno, rekel bi, mrtev, če utihnejo drobni pevci, tudi on je bil nocoj ves drugačen. Njegovi prebivalci: kosmatinec, volk, lisica, in drugi so se pripravljali vsi na prihod majnika.

Čujte! Kosmatinec, ki se ni celo leto že obril, se je nocoj postrigel in obril, da bi ga ne bilo sram stopiti s tetko lisico v par. In zaspani zajec je bil nocoj tako čuječ, da ni zatisnil ni trenotek očesa. Hm, če bi zaspal!

In polh, ki prespi vso zimo, ni nocoj prav nič spal. Kako neki? Če bi zamudil?

Celo sove, ki ropajo vsako noč, niso ropale nocoj prav nič. Nocojšnja noč je bila za nje sveta.

Tako so se pripravljale živali in narava za vzprejem majnika.

In človek? Je-li ta pozabil na majnik? O ne! Tonček je nabiral radostno ves dan cvetke, izbiral je najlepše in jih vil v šopke. In s šopki je okrasil doma Marijin oltarček. S podobe doli ga je pa gledala Mati božja tako lepo, tako prijazno! Tonček je bil ves vesel, zadovoljen, srečen . . .

Ko je bilo vse tako pripravljeno, zapel je še petelin, ki ni skoro celo noč nič spal. Lahen veterc je potegnul sem od vzhoda proti zahodu, poljubil naravo in naznanil bližnji majnikov prihod.

V zvoniku je zapel veliki zvon slovesno „Ave“, nebo je na vzhodu zažarelo, zbor nebrojnih pevcev je zapel najlepšo jutranjico, najlepši pozdrav, solnce je priplulo na obzorje, v deželo se je pa pripeljal tako lepo, tako slovesno cvetoči majnik.

Žalko.

To bo gledal . . . !

Mladi Maklen je moral, kakor toliko drugih, v Ameriko, da si opomore. Izprva je večkrat pisal domov, pošiljal pozdrave ženi, otrokom in očetu, tudi kak denar je prišel iz Amerike v Maklenovo hišo, potem je pa kar utihnil. Več ko pol leta že ni dal glasu o sebi. Doma jih je jelo skrbeti, kaj bi se mu bilo primerilo; začeli so naročati pri drugih hišah, pri katerih so tudi imeli svojce v Ameriki, naj pišejo, kaj je z Maklenom, pa dobili so odgovor, da se je premaknil nekam daleč drugam, drugega pa ni povedalo nobeno pismo.

Vesela velikanoč je bila zato pri Maklenovih pusta . . . Vsi so bili v nedeljo doma, in otrokom se še pirihe sekati ni ljubilo. Kako neki, ko so se mati in stari oče tako klaverno držali! Toda velikonočni ponedeljek, ta je bil pa drugačen.

Zjutraj je bila sosedova Samijarjeva Franca v Šmartnem pri sv. maši, ker so imeli doma samo eno duhovno opravilo. Iz cerkve grede sta šla za njo dva možaka. Začetskoma se ni zmenila, kaj govorita, potem je pa začela vleči na uho, zakaj zdelo se ji je, da se pomenkujeta o važnih rečeh.

„Tako, sinoči si torej prišel?“

„Osem je bila že proč, pa sem dejal — seveda ves truden in zdelan sem že bil daljnje vožnje, kaj bom po noči hodil, pa sem raje prenočil pri teti.“

„Trav si storil. Ni nič varno tako-le z denarjem hoditi po temi. Ali si veliko prinesel?“

„Hvala Bogu, bo že, bo že. Dolgove bom lahko vse poplačal, pa bo še ostalo za kako silo in potrebo. E, pa sem tudi delal in trpel kot črna živina!“

„Verjamem, verjamem. No, si boš pa doma odpočil. Ali greš kar naravnost?“

„Ne. Na pošti se bom še oglasil, tam bom dvignil še nekaj denarja: vsega nisem hotel nositi pri sebi. Popoldne enkrat jih bom prav iznenadil. Veš, nisem nič pisal.“

To te bodo veseli!“

„Upam da, če so le vsi zdravi?“

„Kolikor jaz vem, so. No, pa z Bogom, Naklen, moja pot gre tu v stran.“

„Z Bogom, Luka! Saj se še večkrat vidiva odslej!“